

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om midlertidig regulering af boligforholdene.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 49) findes i tidenden sp. 488, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 35).

Der var stillet 15 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Axel Ivan Pedersen: De to lovforslag vedrørende lejelovgivning, en permanent for de frie områder og en midlertidig for de såkaldt regulerede områder, har sommeren 1966 igennem været til behandling i boligudvalget, der afgav betænkning den 21. september. Denne betænkning indeholdt en række ændringsforslag, som blev indarbejdet i de lovforslag, der blev genfremsat efter valget. Der var mellem partierne enighed om disse forslag, idet dog socialistisk folkeparti på grund af ordførerens sygdom var forhindret i at medvirke ved betænkningens afgivelse.

Som følge af dette sommerarbejde er antallet af ændringsforslag ved denne andenbehandling relativt lille. Af de væsentligste skal jeg nævne, at spørgsmålet om tofamilieshuses bindingspligt ved lejeforhøjelser har fundet sin endelige løsning. Det var i boligforliget aftalt, at tofamilieshuse skulle have en særstilling i forhold til udlejningsejendomme. Denne særstilling indstiller udvalget ifølge ændringsforslag nr. 10 bliver den ganske enkle, at bindingspligten falder bort, såfremt ejeren bebor den ene lejlighed. Hvis han ikke gør det, betragtes et tofamilieshus som en udlejningsejendom med samme bindingspligt som disse; det samme gælder i øvrigt også et enfamilieshus, som er lejet ud.

Begrundelsen for dette ændringsforslag

er den, at lejeforhøjelser i den udlejede lejlighed i skattemæssig henseende medfører en procentuelt tilsvarende forhøjelse af ejerens leje, det, der i ejendomsskemaet kaldes „lejeværdi af egen bolig“. Den skatteforhøjelse, der følger heraf og af forøget lejeindtægt, vil svare noget nær til bindingsbeløbet, og man vil ved en ordning som den, der her er foreslået, kunne spare kontrol med, om nu også bindingen finder sted.

Et andet ændringsforslag (nr. 2) tager sigte på, at forudbetalt leje, som skal indestå som depositum, og som som regel udgør nogle måneders husleje, ikke berøres af huslejereguleringen, men fastsættes på grundlag af den leje, der er gældende ved kontraktens indgåelse.

Ændringsforslagene nr. 12, 13 og 14 tilsikrer lejere i udlejningsejendomme, som omdannes til ejerlejligheder, den beskyttelse mod pression fra ejernes side, som jeg efterlyste ved første behandling. Man behøver således ikke at købe lejligheden for at blive boende i en sådan beboelsesejendom. De utiltalende forsøg på at tvinge folk dertil, som vi har kendskab til, må herefter høre op, og hvis de ikke gør det, må bøder på nogle tusinde kroner, som jeg håber domstolene vil finde frem til, kunne hjælpe. Den pågældendes adfærd er efter min opfattelse ikke bedre end pengeafpresserens.

Endvidere har det været nødvendigt at stille et ændringsforslag (nr. 15) om, at lejeforhøjelse i henhold til lejevurderingsloven kan varsles med 1 måned.

Et mindretal, socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget, har stillet nogle ændringsforslag, og jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i denne anledning. Enkelte af disse ændringsforslag er klart i strid med boligforligets aftaler, og da mindretallet gør vedtagelsen af dem til en betingelse for at stemme for lovforslaget om midlertidig regulering af boligforholdene, må vi altså undvære dette partis medvirken.

På den anden side glæder det mig dog, at socialistisk folkeparti på flere punkter giver tilslutning til de to lovforslag — ja, lejelovsforslaget har man kun 1 ændringsforslag til. Det er dog et betydeligt frem-